

ἀναέρχομαι ἀμάρτ. ἀναέρκομαι Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἔκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἔρχομαι.
ἵπτανέρχομαι, ἐπιστρέφω. Συνών. ἀναγυρίζω **A 1**,
γυρίζω.

ἀναζάλη ἡ, Κάμπ. ἀνάζαλη Κάμπ.
ἔκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ζάλη.
Θερυβος συνήθως βημάτων: Ἐκούσαι τὴν ἀνάζαλη
κ' ἐνωίωσαν.

ἀνάζεμα τό, Δ.Κρήτ.
μεταγν. οὐσ. ἀνάζεμα = παφλασμός τοῦ ἀναβρά-
ζοντος ὕδατος.
μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τυροῦ κατασκευὴ τῆς μυζή-
θρας δι' ἀναζέσεως τοῦ ὀροῦ τοῦ γάλακτος, εἰς τὸν ὁποῖον
προστίθεται νέα ποσότης συνήθως γάλακτος αἰγός.

ἀναζένω Ἀντικύθ. Κρήτ. (Κίσ. Ρέθυμν. Σφακ. κ.ά.)
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναζέω.
1) Βράζω τὸν μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ τυροῦ ὑπολει-
φθέντα ὀρόν τοῦ γάλακτος ἐγγέων νέαν ποσότητα συνή-
θως αἰγείου γάλακτος πρὸς κατασκευὴν τῆς μυζήθρας
Ἀντικύθ. Κρήτ. (Κίσ. Ρέθυμν. Σφακ. κ.ά.): Ὁ τυροκόμος
ἀναζέει τὸ γάλα Σφακ. Πάω ν' ἀναζέσω Ρέθυμν. || Ἄσμ.
Ἔς τό 'να βουνὸ ἀνροκομᾷ καὶ 'ς τ' ἄλλο ἀναζέει
καὶ 'ς τ' ἄλλο χύνει τὸ χουμᾷ νὰ μὴ δνιγοῦ δ' ἀρνιά δου
(χουμᾷς = ὁ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς μυζήθρας ὑπολειπό-
μενος ὀρός) Κρήτ. **2)** Θερμαίνω, περιθάλλω μικρὸν ἢ
ἀσθενὲς ζῶν διὰ νὰ τὸ σώσω ἐκ τοῦ θανάτου Κρήτ. (Κίσ.
κ.ά.): Μὴ τὸ ἀναζένης, μὰ δὲ θὰ ζήσῃ Κίσ. **3)** Ἀμτβ.
συνερχόμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ
Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. φρ.: Ἔς τοῖς τρεῖς ἀνάζεσ' ὁ
κουφός (ἐπὶ βαρυνήκου ἀργούντος νὰ ἀκούσῃ). Συνών.
παροιμ. φρ. 'ς τοῖς ἐννεα τὸ 'νοιωσε ὁ κουφός.

ἀνάζερβα ἐπίρρ. Ἄνδρ. Ἡπ. Πελοπν. (Αἴγ. Λακων.
Μάν. κ.ά.) Στερελλ. (Ἄμφ.) — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 4
— Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνάζερβα
Ἡπ. (Ἰωάνν. Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάζερβος.
A) Κυριολ. **1)** Διὰ τοῦ μετακαρπίου τῆς ἀριστερᾶς
χειρὸς Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 4 — Λεξ. Δημητρ.: Μοῦ τρανάει
μὴν ἀνάζερβα μὲ τὸ χέρι της, μοῦ φάνηκε ὁ οὐρανὸς σφον-
τύλι Ἀδάμ ἐνθ' ἄν. Τὸν μπάτισσε ἀνάζερβα Λεξ. Δημητρ.
2) Μακρὰν πὺξ τοῦ κέντρου ἢ οὐχὶ εὐθέτως Ἡπ.
(Ἰωάνν. Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄμφ.) κ.ά. — Λεξ.
Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι ἀνάζερβα αὐτὸς ὁ τόπος
Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Μοῦ ὄρεται ἀνάζερβα τὸ διάβα ἀπ' αὐτοῦ
Λεξ. Δημητρ. Αὐτὸ τοῦ μέρους μῶρχιτι ἀνάζερβα, σιαδῶ
εἶνι διξιά Αἰτωλ. Μᾶς ἔρχονται ἀνάζερβα τὰ μέρη αὐτεῖνα
αὐτόθ. Τό 'χ' λίγου ἀνάζερβα τοῦ σπῖτ' Χουλιάρ. Συνών.
ἄβoλa 1.

B) Μεταφ. **1)** Οὐχὶ καλῶς, ἀπροσφόρως Ἄνδρ.
Ἡπ. Πελοπν. (Αἴγ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Ἄμφ.) — Λεξ.
Βλαστ.: Μῶρχεται ἀνάζερβα, δὲ μοῦ ἔρχεται βολικά Αἴγ.
Ἀνάζερβα κάνεις τὸ θέλημα Μάν. Μοῦ ὄρθε ἀνάζερβα ἡ
δουλειὰ Ἡπ. Συνών. ἀνάποδα, ξερβά, ἀντίθ. δεξιά.
Πβ. ἄδέξια. **2)** Οὐχὶ κατ' εὐχὴν, ἀντιξίως Λεξ. Βλαστ.
Δημητρ.: Οἱ δουλειές του πῆγαν ἀνάζερβα Λεξ. Δημητρ.
Συνών. ἄβoλa 2, ἄβoλeτa 2, ἀνάποδα, ζαβά, κακό-
τυχα, ἀντίθ. βολικά, δεξιά.

ἀναζερβίζω Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀνάζερβα.

Σηκώνω τὸ ἀριστερὸ χέρι διὰ νὰ κτυπήσω ἀνάζερβα.
Πβ. ἀνάγω **A 1**.

ἀνάζερβος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Θηλ. ἀνάζερβη Ἄνδρ.
κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνάζαρβη
Εὔβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἐπιθ. ξερβός.
1) Θηλ., τὸ διὰ τοῦ ὀπισθέναρος τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς
καταφερόμενον πλῆγμα Ἄνδρ. κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Βλαστ. Δημητρ.: Τοῦ δωκε μὰ ἀνάζερβη Ἄνδρ. κ.ά.
Θὰ σοῦ ἔρθῃ κάμμιὰ ἀνάζερβη Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐφαγε
μὰ ἀνάζερβη Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάποδη (ιδ. ἀνά-
ποδος), ξανάστροφη (ιδ. ξανάστροφος). **2)** Ὁ στε-
ρούμενος καλῆς συγκοινωνίας, δυσκολοδιάβατος, ἐπὶ τόπου
Στερελλ. — Λεξ. Πρω.: Τύπος ἀνάζερβος. || Ἄσμ.

Καὶ μὰ λαφῖνα ταπεινὴ δὲν πάει μαζί μὲ τ' ἄλλα,
ὄλο τ' ἀπόσκια περπατεῖ, τ' ἀνάζερβα γυρεύει
(ἐνν. μέρη) Στερελλ. Συνών. ἄβoλoς **A 1**, ἀπόζερβος.

ἀναζητητὸς ἐπίθ. Πελοπν.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναζητῶ.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖ τις, περιζήτητος: Γνωμ.
Ὁ ἄνθρωπος βαρὺς σὰν τὸ μολύβι καὶ ἀναζητητὸς σὰν τὸ
μέλι (συνήθως ἐπὶ τῶν φιλοξενουμένων, οἱ ὅποιοι εἶναι
ἐπιθυμητοὶ μὲν ὀλίγον χρόνον παραμένοντες, ὀχληροὶ δὲ
τούναντίον).

ἀναζητῶ κοιν. ἀναζητάω πολλαχ. ἀναζ'τῶ βόρ.
ιδιῶμ. ἀναζητάου Εὔβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀνεζητῶ Ἄνδρ. Εὔβ. (Κάρυστ. κ.ά.) Ζάκ. Ἡράκλ. Θήρ.
Θρέκ. Κάλυμν. Κάμπ. Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κῦθν. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Ρόδ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀνιζ'τῶ Θρέκ.(Αἰν.
κ.ά.) Λέσβ. Σάμ. κ.ά. ἀνιζ'δῶ Ἰμβρ. 'ναζητῶ Ἀπουλ.
'νασητέω Ἀπουλ. 'νεζητῶ Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ.
Σύμ. 'νετιζητῶ Ἀστυπ.

Τὸ ἀρχ. ἀναζητῶ = ἐξετάζω, ἐρευνῶ. Τὸ ε τοῦ ἀνε-
ζητῶ, ὅπερ καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. A 998 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.),
κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνεζητήσα. Πβ. καὶ ἐγαπῶ
παρὰ τὸ ἀγαπῶ κττ. Τὸ α τοῦ 'ναζητῶ ἐξέπεσεν ἐν
συνεκφορᾷ κατόπιν τοῦ νὰ ἢ θά.

1) Ζητῶ τι συνήθως μετὰ τινος ἐπιμονῆς ἢ πόθου εἴτε
ζητῶ τι ἐλλείπον κοιν. καὶ Ἀπουλ.: Τὸ παιδί ἀναζητάει τὴ
μάννα Πελοπν. (Μάν.) Τὸ σκυλλὶ ἀναζητάει τὸ νοικοκύρι του
αὐτόθ. Ἀνεζητήξα ἓνα σταφύλι Θήρ. Χτε τοῦ 'χασα κι μό
σήμιρα τ' ἀνιζήτ'σα Ἰμβρ. Ἀναζητ'σι τοῦ κλειδὶ ποῦ τοῦ εἶχε
χαμημένου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μὲ λίγη ὥρα τ' ἀναζητήσανε
ἡ πεθερὰ καὶ ἡ ἄλλη συννυφάδα [τὰ ψωμιά] ποῦ λείπανε
(ἐκ παραδ.) Κόρινθ. Ἀνεζητᾶσαι, γειτόνισσα, μόν' ὀγλήγορα
νὰ γιαιγίρης Κρήτ. || Παροιμ.

Ἐγλυκάθηκ' ἡ γραιὰ 'ς τὰ σῦκα | κι ὅλη μέρα τ' ἀναζητά
(ἐπὶ τοῦ ζητοῦντός τι, ὅπερ ἐσυνήθισε νὰ λαμβάνῃ, ἢ ἐπὶ
τοῦ ἀδιακρίτου τυχόντος χάριτος καὶ φορτικῶς ζητοῦντος
πάλιν αὐτὴν ὡς ὀφειλομένην. Ἡ παροιμ. πολλαχ. ἐν παραλ-
λαγαῖς) πολλαχ.

Ἡ γραιὰ τὸ βαρυχείμωνο καρπούζι ἀναζητά
(ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως ζητοῦντός τι) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Νύφη μου, 'ς τὴ χωρίστρα σου τρέχει νερό δροσᾶτο,
'Οποῖος τὸ πιεῖ δροσίζεται καὶ πάλ' ἀναζητᾷ το
Θήρ.

Δῶσε μου τὸ χεράκι σου ν' ἀποχαιρετιχοῦμε
καὶ τὸ στρατὸ πάει ὁδὸς καὶ θὰ μ' ἀνεζητοῦνε
Κρήτ. — Ποίημ.

Φτωχὸ πουλλὶ μὲ ξάφνισε τῆς μάχης ἡ φοβέρα
καὶ τὴ φωλέα μου ἀναζητῶ καὶ θέλω τὸν πατέρα

ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 32. 2) Ποθῶ σφοδρῶς νὰ ἐπανάδω τι Ἴων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) κ. ἄ. : Συνηθισμένο τό 'χα τὸ παιδί κ' ἐδὰ ποῦ μίσησε τ' ἀνεζητῶ Κρήτ. Μ' ἀνεζήτηξε ὁ κιούρις μου Ἀπύρανθ. Ἀνεζητῶ τὸ χωριό μου Κρήτ. || Ἄσμ.

Δὲ μὲ πειράζει ἂν δέ σε δῶ τσαὶ πάλι ἀνεζητῶ σε,
ἢ παλαβὴ μου τσεφαλή μὲ κάνει τσ' ἀγαπῶ σε
Κύθν.

Ἀγάπα με, πουλλάκι μου, γιατί κ' ἐγὼ ἀγαπῶ σε,
μὴν ὦρα ἂν γάμω νὰ σὲ δῶ, κλαίω κι ἀνεζητῶ σε
Α.Κρήτ.

Κ' ἐδώσανε τὴν Ἀρετὴ | καὶ χάνουσαι οἱ ἐννεὰ ἀδερφοί,
γίνεται ἡ μάνα τους ξερὴ | κι ἀναζητᾷ τὴν Ἀρετὴ
(μοιρολ.) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ
Χρυσάντζ. στ. 85 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 214) «ροδόσταγμα τὸν
βρέχουσιν διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του | καὶ ἀπὴν ἐσύμφερε
τὸν νοῦν καὶ ὅλον τὸν λογισμόν του, | ἀναζητᾷ τὸν ἀδελφόν,
τὸν Βέλθανδρον φωνάζει». β) Παθ. εἶμαι περιπόθητος,
ποθοῦμαι ὑπὸ τινος Κῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. : Ὁ καλὸς
ἄνθρωπος ἀναζητεῖται Ἀρκαδ. 3) Ἐπιθυμῶ πολλαχ. :
Τὸ ἀναζητᾷ ἡ καρδιά μου πολλαχ. Τουρναῖ ἡ καρδιά μ' ἀνα-
ζητᾷ σὺν πούρτουκάλ' Θράκ. (Αἰν.) || Ἄσμ.

Καὶ κάτω 'ς τὴν ριζίτσα του, | καημὸ πῶχει ἡ καρδίτσα του,
τρέχει νερὸ δροσᾶτο | κ' ἡ καρδιά μ' ἀναζητᾷ το
Θράκ. 4) Ἐπισκέπτομαι τινα (ἐκ τῆς σημ. τοῦ πορεύε-
σθαι πρὸς ἀναζήτησιν) Ἀπουλ. 5) Ἀμτβ. ἐπιθυμῶ τὴν
ἐπάνοδον εἰς τὴν πατρίδα, νοσταλγῶ Κρήτ. : Τὸ κωπέλλι
ἀνεζητᾷ.

ἀναζουδιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀναζουδικὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναζουδιῶ. Παρὰ Μπριγκ. ἀναζουδία.
Υγρασία, νοτίς : Τὰ μάρμαρα τῆς τσάμπρας μου σήμ-
μερα ἐνὶ μαῦρα 'πὸ τὴν ἀναζουδικιὰν (τσάμπρα = αἰθουσα).
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναζουδιῶ ἀμάρτ. ἀναζουδικῶ Κύπρ. 'ναζουδ-
κιῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀζουδιῶ.
Ἀναδίδω ὑγρασίαν : Ὁ μπότ-της - ὁ τοῖχος ἀναζουδικῶ.
Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

ἀναζουμάδα ἡ, Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ζουμάδα.
Ἡ γηγενὴς ὑγρασία : Τὸ χωράφι ἔχει ἀναζουμάδες.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναζουμώνω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζουμώνω.
Ἀνακτῶ σωματικὰς δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι : Τὸ ζῶ
ἐβόσκησε κι ἀναζούμωσε. Φάε ν' ἀναζουμώσης λιγάκι. Συνών.
ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, ἀνακα-
ρῶνω (Ι), ἀναλαβαίνω, δυναμώνω, καρδαμώνω.

ἀναζυμώνω Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζυμώνω.
1) Μετβ. ζυμώνω ἐπιμόνως, πολὺ ἐνθ' ἀν. : Μὲ τὸ
πολὺ διάβα ἀναζυμώνονται οἱ λάσπες Λεξ. Δημητρ. 2)
Ἀμτβ. ὑφίσταμαι τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζύμης, ζυμοῦμαι
Λεξ. Δημητρ. : Τὰ ψωμιά ἀναζύμωσαν. Συνών. ἀναδίνω
Β 1 γ, ἀνεβαίνω, φουσκώνω.

ἀναζῶ πολλαχ. ἀναζῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀναζῶ
Τσακων. ἀνεζῶ Α.Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἀναζῶ. Τὸ ἀνεζῶ διὰ τὸν ἀόρ. ἀνέ-
ζησα.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀνακτῶ δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι,

ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ἀψύχων πολλαχ. καὶ Τσακων. : Τὴ γου-
ρούνα τὴ θρέψαμε κι ἀνάζησε κ' ἔκαμε δώδεκα γουρ'νόπ'λλα
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀπὸ τὰν καοτζαιρία ἀναζήκαὶ οἱ μουζε
(ἀπὸ τὴν καλοκαιρίαν ἀνέζησαν οἱ μυῖγες) Τσακων. Ἀνα-
ζήτησε ἡ γαῖα, ὅταν ὠρεῖται τὸν ὕψι (ἀνέζησεν ἡ γαῖα,
ὅταν εἶδε τὸν υἱὸν τῆς) αὐτόθ. Μὲ τὴ βροχὴ ἀνάζησαν τὰ
σπαρτὰ Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναζουμώνω.

2) Ἐμφανίζω σημεῖα ζωῆς, ἐπὶ ἐμβρύου τοῦ πρῶτον
σκιρτῶντος ἐν τῇ μήτρᾳ Πελοπν. (Καρδαμ.) : Ἀπὸ τὸν
τάδε μῆνα ἀναζῇ τὸ παιδί. Ἀνάζησε τὸ παιδί.

Β) Μετβ. 1) Ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν Ζάκ. : Ἐγὼ
ποῦ τὴν σκότωσα, ἐγὼ θὰ τὴν ἀναζήσω. 2) Παρέχω εἰς
τινα δυνάμεις σωματικὰς καὶ εὐρωστίαν Πελοπν. (Οἶν.)

ἀναζωντανεύω Κρήτ. — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ.
ἠθογραφ. 2,16

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζωντανεύω.
Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν ἀκμὴν, ἀναζωπυροῦ-
μαι ἐνθ' ἀν. : Ἀναζωντάνευαν οἱ παλαιὲς ἀγάπες ΠΠαπα-
χριστοδ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀναζῶ.

ἀναζώνω Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ἀναζώνομαι Ἀθῆν.
(παλαιότ.) Μετοχ. ἀναζωσμένος Πελοπν. (Λακων.) ἀνε-
ζωσμένος Ἴων. (Σμύρν.) Χίος

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναζώνω νν μι.
1) Περιζώνω τι περὶ τὴν ὁσφὺν Λεξ. Δημητρ. : Ἄσμ.
Τὰ φισεκλίκια ἀνάζωσε, τὸ καριοφίλι πῆρε
(φισεκλίκια = φυσιγγιοθήκαι). β) Μέσ. ζώνομαι Ἀθῆν.
(παλαιότ.) : Ἄσμ.

Ὡστε ν' ἀλλάξῃ ἡ Ἀρετὴ, ν' ἀναζωστῇ ἡ Εἰρήνη,
κ' ἡ Χρυσοκουβουκλιώτισσα τὸ δέμα τῆς νὰ βάλλῃ,
ἄλλοι ἀπ' τὴν πόρτα μπαίνουνε κι ἄλλ' ἀπ' τὸ παραθύρι,

11) Μετοχ. ἀναζωσμένος = ὁ ἔχων λελυμένην τὴν ζώνην
Ἴων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λακων.) Χίος : Φρ. Ἐνπόλυτος
κι ἀνεζωσμένος (γυμνός) Σμύρν. Ἔτρεξε - ἔφτασε γυμνός
κι ἀναζωσμένος (βιαστικά, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ ἐνδυθῇ)
Λακων. || Ἄσμ.

Ὅλοι φτωχοὶ καὶ πλούσιοι καὶ καλομαθημένοι
μέσα 'ς τ' ἀγιάζι ξενοχτοῦν γυμνοὶ κι ἀνεζωσμένοι
Χίος

ἀναθάλλω Λεξ. Ἠπίτ. ἀναθάλλον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Λοκρ.) ἀναθέλλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναθίλλω Ἠπ.
— ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 74 ἀνεθάλλω Θήρ.

Τὸ μεταγν. ἀναθάλλω. Τὸ ἀναθίλλω ἐκ τοῦ
ἀνάθειλα ἀόρ. τοῦ τύπ. ἀναθέλλου, ἐν ᾧ ὁ ἐκ τοῦ
ἀτόνου ε προελθὼν φθόγγος ι καταστάς πάγιος ἐν τῷ
γλωσσικῷ αἰσθηματι διτηρήθη καὶ μετὰ τὸν τονισμόν.
Τὸ ἀνεθάλλω ἐκ τοῦ ἀόρ. ἀνεθαλα. Πβ. ἀναδίνω
- ἀνεδίνω, ἀναδοτῶ - ἀνεδοτῶ κτῶ.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀναπτύσσομαι εἰς ἡλικίαν, ἀκμάζω,
ἐπὶ παιδίου Θήρ. : Ἀνεθάλλονε τὰ παιδιά. 2) Ἀναλαμ-
βάνω ἐκ νόσου, αναρρωνύω, ἀναζωογονοῦμαι Ἠπ. — Λεξ.
Ἠπίτ. : Ἀνάθιλι τοῦ πιδι Ἠπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Καλ-
λίμαχ. καὶ Χρυσοφρ. στ. 1971 (ἐκδ. SLambros σ. 83)
«καὶ συνεκαρδιώθησαν πάλιν νεκραὶ καρδίαι... | ἀνέ-
θαλον, ἀνέζησαν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον». Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀναζουμώνω. 3) Αἰσθάνομαι ἀγαλλίασιν, χαίρω
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἀν. : Ἀμα ἐννοιωσε... βγαλμένες τὲς
λίρες ἀπὸ τὸν κόρφο του, ἀμέσως ἀνάθιλε. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Ἀχιλλ. στ. 103 (ἐκδ. Hesseling) «ἐκεῖνος δὲ
δεξάμενος τῆς κόρης τὸ πιττάκιν | ἀνέθαλε ἡ ψυχίτσα
του, ἐχάρηκεν μεγάλως».

